

VERKEERD VERBONDEN

Verkeerd Verbonden

JD Duran

Instagram: www.instagram.com/jdduranauthor/

LinkedIn: www.linkedin.com/JDDuranAuthor/

Schrijver: JD Duran

Coverontwerp: JD Duran

ISBN: 9789465314297

© JD Duran (2025)

“Net zo laat als gisteren, maar vierentwintig uur later.”

Emma, 2 VMBO TL

Dit verhaal is geheel fictief, en geen van de personen voorkomend in dit boek zijn gebaseerd op bestaande personen. Enige en elke overeenkomst is puur toeval.

**Vrijdag 23 februari 2024,
20:00**

“Hallo?!”

“Hallo, wie is dit?!”

Hannah drukte de beller weg en gooide haar mobiel zwaar geïrriteerd op haar bed.

Dit was nu al de derde keer dat er gebeld werd en niets werd gezegd. Het nummer was weliswaar onbekend, maar ze wachtte nog steeds op een telefoontje van haar werk.

Althans, ze hoopte dat het haar nieuwe werk zou worden.

Eergisteren had ze gesolliciteerd bij de ‘Old Harbour’, een trendy restaurantje bij de haven in de stad. Officieel was ze nog te jong om te werken in de bediening -net vijftien- maar over serveren op het terras werd niet moeilijk gedaan, had de manager haar verzekerd.

Bij het sollicitatiegesprek had ze zo haar best gedaan dat Kevin, de manager, glimlachend had gevraagd of dit haar eerste sollicitatie was.

Een beetje verlegen lachend had ze dit toegegeven, en Kevin had haar gerustgesteld.

Ze had het prima gedaan, en hij nam haar graag in dienst.

Hij zou nog even overleggen met de andere medewerkers, en dan zou ze uitgenodigd worden om een dagje mee te draaien. Niet op zaterdag, want dan was het te druk met dit mooie weer. Eerst maar eens rustig inwerken. Maandag? Dan waren ze dicht, maar dinsdagmiddag was prima.

Hannah hoopte vurig dat ze volgende week aan de slag kon, nu ze een week vakantie had.

Vakantie.

Dat klonk altijd leuk, maar haar vader was toch altijd aan het werk. Dat moest ook, dat wist Hannah wel, want, zoals papa altijd zei: "We zijn maar met zijn tweetjes, en ik moet je toch een dak boven je hoofd kunnen bieden.

Twee jaar geleden op de kop af, toen Hannah in de eerste van het VMBO zat, was mama weggegaan.

Zomaar ineens.

Papa had dagen stiekem in zijn -hun? - kamer gehuild, maar was tegenover Hannah erg sterk geweest. Behalve die eerste keer dan. Ze gingen het samen wel redden, zei hij.

Waarom? Hij wist het ook niet. Mama had het altijd al moeilijk gehad, vooral nadat Hannah's

oudere broertje op tweejarige leeftijd was overleden aan leukemie. Hannah was toen nog maar een baby, en had dat allemaal niet meegekregen, maar mama was nooit meer hetzelfde geweest, vertelde papa droevig. Dat kon ze wel begrijpen, het moest vreselijk zijn om je kind te verliezen. En eigenlijk had zij toch ook een broertje verloren?

Papa begreep dat wel, maar mama werd boos als Hannah hierover begon. Ze had het allemaal niet meegemaakt, ze had het niet zo zwaar gehad; elke dag in het ziekenhuis voor de laatste paar maanden van Henri's leven.

Zo heette haar broer, Henri.

Lelijke naam, vond Hannah, maar dat zei ze nooit. Zelfs niet tegen papa, want die was er soms toch ook nog wel verdrietig om.

Maar nu waren het Hannah en papa "against the world". En zo voelde het vaak ook.

Joost -nee, papa- had een andere baan genomen om de rekeningen te kunnen betalen. Hij werkte nu als shiftmanager bij een distributiecentrum, en dat betekende achterlijk lange diensten van 12 uur. Hannah zorgde dus eigenlijk voor zichzelf. En proudly so.

Ze was eraan gewend nu, en vond het stiekem wel lekker om altijd het rijk alleen te hebben

als ze thuiskwam. Behalve in de schoolvakanties. Papa had twee weken per jaar vakantie, en dan moesten ze speciaal verlof aanvragen voor Hannah om weg te mogen blijven van school. Het eerste jaar dat mama weg was waren ze samen gaan kamperen, en alhoewel haar vader echt zijn best had gedaan, was het geen succes geweest. Vorig jaar waren ze dus maar naar een hotelletje gegaan in Turkije voor tien dagen. Het was niet eens all-inclusive, want dat was te duur, maar het zwembad was fantastisch geweest. En ze had een leuke jongen ontmoet. Papa was er niet zo kapot van geweest, maar Paco en Hannah hadden elkaar alleen in het zwembad ontmoet en samen gezwommen en gekletst.

Na de vakantie hadden ze nog een paar keer geappt, maar hij woonde in Limburg, en dat was te ver om het aan te houden.

Bovendien had Hannah het al zwaar genoeg met school. Echt goed leren kon ze niet, en met talen had ze al helemaal een probleem. In de tweede kon ze nog geen huiswerkbegeleiding krijgen, en zwom ze eigenlijk een beetje in het diepe. Gelukkig kreeg ze dat nu in de derde wel, en ging het al een stuk beter.

‘Fireworks’ van Katy Perry klonk weer vanaf haar bed, haar fav ringtone.

Hannah schrok op uit haar gedachten en deed een greep naar haar telefoon. Weer een onbekend nummer, en aarzelend nam ze op.

“Hallo? Met Hannah?”

**Vrijdag 23 februari 2024,
20:20**

“Hallo?!”

“Ja, oh gelukkig! Ik word al de hele avond gebeld door een onbekend nummer, en...”

De stem aan de andere kant van de lijn onderbrak haar en sprak een paar korte zinnen. Hannah luisterde aandachtig en knikte heftig.

“Ja, graag, natuurlijk kan ik er om half één zijn.”

De stem aan de andere kant sprak weer een paar zinnen en hing op.

Hannah voelde de zenuwen door haar lijf gieren en gooide haar mobieltje weer op haar bed.

Morgen om half één uur kennismaken. Dat klinkt echt fantastisch! Zou ik me moeten opmaken, of juist niet? Shit, dat had ik wel even kunnen vragen. Nou ja, maakt niet uit, als ze het niet fijn vinden dan kan ik het altijd in het toilet nog wegvegen. Beetje oogschaduw kan geen kwaad, toch? Jeetje, wat spannend! Nou, extra vroeg naar bed, dan ben ik

*morgenochtend fit. Zal ik papa even bellen?
Nee, laat maar, ik app het morgenmiddag wel
als hij thuis is. Hij is nu druk aan het werk.*

Hannah liep naar de badkamer om nog even
snel te douchen voordat ze naar bed ging.
Morgen zou het een spannende dag worden!

